

* * *

Ненко не отиде на вжето. Той здраво бѣ заключилъ жертвѣ си. А около плѣвнята се бѣха струпали стотина въоръжени до жби башибозуци.

— Стреляйте! — ревъше побѣснѣлиятъ Курчу Османъ. — Избийте тия проклети кучета!

Башибозуцитѣ стреляха, но куршумитѣ се удрѣха въ меката слама и падаха на двора.

А презъ малкитѣ пролуки на плѣвнята двамата смѣли възстаници стреляха съ револверитѣ си и сѣяха смъртъ въ редоветѣ на башибозука.

Неравната борба продължи два часа.

Изведнѣжъ нѣкой високо викна:

— Подпалете плѣвнята. Подпалете я по-скоро!

И млъкна! Единъ коршумъ затвори предателската уста. Ненко падна прострелянъ отъ своитѣ жертви.

Но надъ плѣвнята се изви черенъ димъ. Двамата братя се спогледаха. Полузадушенъ отъ димѣтъ, изтощенъ отъ раната си, Георги Жековъ простена:

— Бате, не мога повече! Нека се предадемъ. . . .

— Какво? — изрѣва Михаилъ. — Ти не си ми братъ! Моятъ братъ не може да се предава живъ на турцитѣ! Дръжъ и самъ се застреляй, за да не те застрелямъ азъ!

Той му подаде револвера си, погледна го единъ мигъ, после извади ножа си, изкърти една полуобгорѣла дѣска и се спусна срѣдъ башибозука.

Посрещна го залпъ. Той се олюлъ, но успѣ да се задържи правъ и съ не човѣшки усилия заби ножа въ сърдцето си.

Бюлюкбашията Курчу Османъ изтрѣпна. Той направи нѣколко крачки къмъ трупѣтъ на Михаилъ Жековъ, взрѣ се въ безжизненитѣ му очи и тихо прошепна:

— Юнакъ! Истински юнакъ!

Свѣтлозаръ Димитровъ

Малка приказка съ голѣма поука.

Живѣлъ нѣкога младъ индѣски раджа.*) На смъртния си часъ неговия старъ баща му подарилъ три досущъ еднакви статуйки. Този чуденъ подарѣкъ накаралъ младия раджа да се замисли. Той събралъ своитѣ мѣдри съветници да изтълкуватъ, какво означаватъ статуйкитѣ. Дълго гадали. Но нито единъ отговоръ не можалъ да задоволи младия раджа. Най-сетне дошълъ старъ прегърбенъ старецъ. Той разгледалъ внимателно статуйтѣ и открилъ, че въ ушитѣ на всѣка статуйка има малки дупки. Старецѣтъ поискалъ тънѣкъ тель и го пѣхналъ въ ухото на първата статуйка. Тельтъ излѣзълъ отъ устата. Следъ това го извадилъ и го пѣхналъ въ ухото на втората статуйка. Тельтъ излѣзълъ отъ другото ухо. А когато опиталъ да стори същото съ трета статуйка — тельтъ не излѣзълъ отъ никжде.

*) Князь.